



LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagost)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

La imprevisió

No hi podem fer més; som el poble dels imprevistos, i hem de donar fe de verisme al conegut adagi aquell que diu que "ningú es recorda de Santa Bàrbara fins que trona".

Es precis que passi quelcom, perquè ens convencem que podria passar, i que, ensem, s'hauria pogut evitar, en part, si hi haguéssim posat una mica de previsió, tan necessària en tots els casos. Quants i quants successos no llegim a cada moment, que a més de dur-nos el condol per a les víctimes, ens produeixen indignació! Per què? En la majoria dels fets, perquè són producte d'una imprevisió indigna també de tot estament amb el deure de tenir-la. Hi ha casos, es dirà, que no hi poden fer res els que manen, car són produïts per abandó dels particulars. Però aquest abandó, qui el produeix? El poble, en general, és com la massa del públic en una diversió, que és torna menor d'edat. Individualment, podem ésser cada u dels que el formem, el poble, persones sensates, instruïdes, de bons sentiments i àdhuc previsoros; però, posats en collectivitat, no cal discutir que sense esment, anem deixant-nos una bona part de les nostres qualitats, havent-hi qui les hi deixa totes.

Doncs, quan és tracta de quelcom que pertany a una collectivitat, de qui és la culpa que passi o es faci dany en ella, sinó de l'encarregat de dirigir-la i menar-la? Qui l'ha de dur i tenir, la previsió, i ensem fer-la tenir?

No fa gaire, en un lloc de Salamanca, es despreguà una campana del cloquer d'una església i produí varies víctimes entre els infants que feien anar a la processó. No ens aprofitarem ara del fet, car és massa sensible, per a criticar que es facin fer actes semblants als infants, que més s'hagueren estimat anar a jugar; però si hem de remarcar el fet de què, de resultes, s'hagi disposat una revisió de tots els cloquers. Prova, doncs, que no s'hi havia pensat que pogués arribar un dia que es despregués una campana.

Com tampoc es deu pensar que quan hi

ha temporals, perillen els ponts, les cases prop de riu o de mar, les línies fèrries, les terres propenses a esclavissades, etc., car cada vegada que hi ha temporals, estem cansats de llegir que passen danys i hi ha víctimes, pel que acabem de consignar.

Com els danys en mines i altres explotacions industrials; com les rebentades de calderes; com les bastides sense seguretat; com l'enderrocament de murs i trossos d'edifici, per manca de solidesa o de conservació previsoros.

Pot venir el govern — sigui el que sigui — i dir que tot està disposat i estatuit. Pe-

rò venim nosaltres, encara que no som ningú, i li respondrem: molt bé; les revisions estan estatuïdes; però es fan totes? I si es fan, es fan bé? i si es fan bé, es fan complir per evitar tantes desgràcies com passen, que segurament no passarien, o almenys, no tindrien la importància que tenen?... Aquest és el fons d'aquest tema, prou sabut i pensat de quan en quan, per a que resulti nou ni original.

Amb tot, creïem de bona fe que són coses aquestes que cal repetir-les. Es massa preuada la vida, perquè la tinguem així com així, disposada a perdre-la per una

imprevisió. Si no hi ha prou gent per a revisar i fer inspeccions tècniques, que n'hi posin més. Al cap i a la fi, no ens ha de venir ja d'una despesa més; la cosa important, però, és que no passin coses per no recordar-se de Santa Bàrbara fins que trona, que quan l'ase és mort, pots posar-li la civada a la cua...

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

EL PRESENT NÚMERO
HA ESTAT VISAT PER LA
CENSURA GOVERNATIVA



TRISTOS DESTINS

—Els homes, quan van a ciutat, és per a divertir-se. Nosaltres, en canvi, si hi anem, és per caure rostits a la cassola.

L'imperialisme dels petits

L'imperialisme dels petits no és menys agressiu i nociu, que el dels grans. El de Bolívia és un cas.

Bolívia es troba sense sortida al mar. Això de no veure el mar, és trist, però en el mateix cas de Bolívia es troba Suïssa, i calla i no altera la pau d'Europa.

Però els bolivians volen de totes pas sades, sortir amb la seva.

Xile i el Perú els tenen tancades les portes del Pacífic i ells cerquen una sortida pel riu de la Plata a l'Atlàntic.

Aquesta és una de les raons per què reclamen el Chaco boreal al Paraguai.

L'altre és que Bolívia té massa mines i necessita camps i terres de conreu, raó aquesta també de molt pes, com és veu desseguida.

Bolívia té tres vegades l'extensió d'Espanya i només dos milions d'habitants. I encara pretén que li manca terra i aigua!

Quanta fam i quanta set hi ha pel món, Senyor!

La fam, però, ve menjant, i la set, bevent. Volem dir, que creix, que augmenta. Això quan se'n té poca i quan se'n té molta.

Els bolivians demanen ara al Paraguai el Chaco. Més tard, reivindicarien de l'Argentina, el Panamà. Després voldrien la lluna.

Total: que no se'ls pot donar res. Que s'acontentin amb el que tenen, com hem de fer tots, paciència.

Volent, demés, una satisfacció? Que els donin satisfaccions tantes com vulguin. Però, pessetes, poques. O millor dit, cap. Creiem que ja se'ns comprèn.

El Nadal, per segons qui

Nang!... Nang!... les campanes toquen a festa. I, grossa. La seva veu d'escardallot filtra a l'espai i es perd a la llunyania. És Nadal. Fa fred. Glaça. Ha nascut un Infant que ha de redimir el món.

Els carrers de la ciutat s'omplen de gom a gom. Es respira un aire d'alegria, d'optimisme, que fa palès el to significatiu de la vigília de Nadal. Senyors i senyores, acompanyats de llur servei, abandonen l'auto per entrar al mercat i proveir-se de capons, "jamón", cap de "jabalí", ostres, tot amb gran abundància, que curullen els cistells ben avariats. Les minyones bufen. No voldrien cap festa que reglamentés tant de proveïment. El senyor es treu de la cartera un bitllet de mil, paga, i no espera canvi. Un dia és un dia. En llur mirada s'hi mostra el lluïment de la comprensió que es recau del sentit de la festa.

Una gran animació revesteix el caràcter de la nit. En tots els rostres s'hi reflecteix l'esclat de la satisfacció. La majordoma del rector també fa de les seves. El seu capó, el seu farcit i el seu bon vi entraran ufanosos a la rectoria.

Ha nascut un Infant per redimir el món. Passa un pobre. Allarga la mà murmurant, cap-cot: una gràcia de caritat per amor a l'infant que acaba de néixer. Fa fred. Uns tremolins convulsionen el cos macrat del pobre pidolaire. Unes olors es flairen per aquells indrets. Olor de menjar, que se'n llençarà molt, perquè en sobrarà. El pobre torna en si. Allò l'insinua al convençiment de la necessitat de posar quelcom a l'estómac. La mà que allarga, solament troba el buit de la nit hivernal que fuetreja despiadadament amb la tralla del seu buf polar. Són les dotze. Nang!... Nang!... sent el captaire.

Senyors i senyores passen per la seva vora, dirigint-se a la missa del gall. El captaire n'ha sentit parlar d'aquesta missa. I se'n hi anà amb la convicció que en aquella nau es repartia gall a tots els feligresos. Vanes il·lusions! L'atiparen de pregàries, però el gall no es deixà veure. L'home, s'empipà. Sigilosament s'introduí a la rectoria per una porta d'accés que donava a l'església. El perfum de la vianda li declarà que a poques passes es trobava el mostrador dels seus anhels. Dos minuts després, guilà, amb la mercaderia sota el braç.

Féu la digestió a la presó. Hom no volgué demanar l'alliberament del captaire, diagnosticant que havia comès violament dels tresors... Ha nascut un Infant per redimir el món.

JOAN VALLESPINOS

Els articles 70 i 71

La nova redacció dels articles 70 i 71 de la llei de Finances que determinaren la darrera crisi francesa, no ens satisfà ni gens ni mica.

En substància diu el nou text igual que el vell; i tan atemptador i contra el laïcisme trobem l'un com l'altre.

Per l'actual articulat hom autoritza a nou congregacions per a administrar els béns pertanyents a la liquidació de les ordres religioses de les quals són continuadores, a fi d'atendre les despeses de llurs cases de formació, hospitalització i retir.

Les congregacions habilitades per a establir amb aquest motiu residències i centrals a França, per ana no són més que nou.

La porta, però, resta oberta, o aparentment tancada només, i per on han entrat els primers, passaran els que darrera d'aquests vinguin.

Pretextos i raons d'Estat o patriòtiques, no en mancaran. Avui hom allega la necessitat de protegir les missions religioses franceses a l'estranger. Demà serà una altra llegenda.

El cas és que, per obra i gràcia de l'union sacrée, l'esforç alliberador i emancipador d'esperits i consciències dels governants de la tercera república queda anul·lat, anorreat.

S'ha de defensar el franc, diuen els que en tenen. El que s'ha de defensar és el treball el pa del poble.

Al poble li convé que la moneda baixi i el treball pugui.

Si per sostenir el franc hem de perdre la llibertat, fem mal negoci.

Es el que ens ha passat amb la guerra. Els liberals hem guanyat la guerra i hem perdut la pau.

A França, la política de la república, davant del Vaticà, després de la guerra, no és més que un seguit de claudicacions.

L'anexió d'Alsàcia, país catòlic, va obligar a restablir l'Ambaixada a Roma.

La necessitat de tenir a ratlla el clergat autonomista alsacià fa forçosos els "pour-

parlers", els acords mutus, les recíproques concessions.

Arribaran les dues potències, l'espiritual i la temporal, a tornar a tractar de poder a poder i a pactar un concordat?

Si el Vaticà pot, no es descuidarà, no cal dir-ho. Ell va a la seva i farà funcionar el ressort d'Alsàcia quan li convingui.

Els jesuïtes enyoren el "Sacré Coeur". Roma no es troba bé amb les comunicacions amb París tallades o interrompudes.

L'Església treballa perquè França, la seva filla ben amada, torni al seu si.

Per aconseguir aquest propòsit, compta amb tota l'Acció i reacció franceses. Els "camelots du Roi" el mateix estan disposats a engregar-li el nas a passeig a Combes, que a Poincaré o que a Herriot.

ANGEL SAMBLANCAI

Correu de l'estranger

Un discurs de Mac Donald

Cal no confondre el treballisme — o laborisme — amb el socialisme. La conferència de Ramsay Mac Donald a París descobreix clarament les seves diferències essencials.

El "Labour Party" és el partit de la democràcia anglesa, i s'acosta més, per exemple, al partit radical socialista anglès que al socialisme ortodox o marxista. Cal també afegir que la tesi del partit laborista és impregnada de l'esperit particularista anglès i de l'originalitat tota especial del poble britànic. Cada nació interpreta els fenòmens polítics i econòmics segons la seva psicologia. La d'Anglaterra és ben distinta de la de les altres nacions continentals.

Mac Donald ha declarat que estava allunyat igualment del conservadurisme, del bolxevisme i del feixisme. La seva doctrina és eminentment democràtica. "No podem, no volem fer res — ha dit — sense la majoria, sense el consentiment del poble."

El consell de la S. D. N.

L'últim consell de la Societat de Nacions, que ha tingut lloc a Lugano, sembla haver estat un dels més importants que mai s'hagin celebrats. A part de la presència de Briand, Chamberlain i Stresemann, que hom podria anomenar els tres pontífexs de l'Europa diplomàtica, cal senyalar la del delegat italià, Gaudi, que és l'alter ego del senyor Mussolini en allò que es refereix a la política exterior.

La importància d'aquest consell radica, més que en el consell mateix, en les negociacions que al seu marge s'han esdevingut i que forçosament han hagut de tractar de la liquidació de la gran guerra: l'evacuació de la Rhenania i les reparacions, problemes capitals ambdós per a la pau europea.

Coses

Ara resulta que de tots aquells que escriuen el que no entén ningú, també en diem poetes.

S'apuja el preu del ferro, de la fusta, del ciment, i el constructor compra ciment, fusta i ferro.

S'apuja el preu del cotó, fil i llana, i el teixidor compra cotó, fil i llana.

S'apuja el preu de tot, i tothom compra de tot.

S'apuja o tant sols es demana que s'apujin els jornals i els amos els abaixen.

EDUARD XUCLA

Adeu, runes!

Barcelona no és pas una ciutat que tingui moltes atraccions. Quan ve un foraster, no li sabem ensenyar més que el Tibidabo i la Rambla. Fora d'això, no sabem mostrar-li res més.

Però feia un quant temps que Barcelona tenia una atracció molt beneficiosa per al turisme; em refereixo a les runes que hi havia a la plaça d'Antoni López, davant la Via Laietana.

Quan venia algun estranger, el "cicero-amateur", s'escarrassava per fer-li entendre que allò eren runes, encara del temps dels romans, fins al punt que molts ciutadans, de Barcelona i tot, s'ho havien arribat a creure. D'aquesta manera, la nostra ciutat no tenia que envejar res a les ciutats italianes.

D'ara endavant, Barcelona tindrà un atractiu menys. Ja no podem ensenyar orgullosos, restes del nostre passat; els de fora casa ja no podran extasiar-se davant d'aquelles arcades tan perfectes d'estil romano-cafeteril, que eren l'admiració de propis i estranys. Com tot el que és bo, ha durat poc: tres o quatre anys, com a màxim. Decididament, com més anem menys valem.

ANSELM ARBOÇAR

MEDALLONS RURALS



L'APOTECARI

Viu entre pots de potingues i receptes en llatí, aigües d'herbes i xeringues, perquè un hom vagi més fi.

Pren el sol ple d'arrogància amb el batlle i el rectò, i espera el Corpus amb ànsia per anà a la processó.

Es un home maniàtic i amb excés rampellut, començà a ésser fanàtic en la seva joventut.

A missa sembla que prega, perdut, esperit endins, i pensa en la pega grega o en l'anàlisi d'orins.

SALVADOR PERARNAU

Notes marginals

Una gran figura

Voltaire comença a ésser conegut a Catalunya. La traducció de l'"Ingenu", primer, la de "Candide", després, la que hom anuncia ara del seu admirable "Diccionari filosòfic", fa que aquesta gran figura que popularitzà arreu del món el pseudònim de "Voltaire", sigui veritablement, una figura d'actualitat entre nosaltres.

Ara, que Voltaire no ha deixat mai d'ésser una figura d'actualitat. La literatura sobre la seva obra, sobre la seva vida, ha estat sempre abundantíssima. Aquests dies, precisament, una escriptora francesa: Henriette Célérier, acaba de publicar un llibre força interessant: "Voltaire, la seva família i els seus amics", que ve a sumar-se a l'extensa bibliografia d'aquest gran autor francès.

En aquest llibre veiem la seva magra figura, sempre inquieta, traslladar-se de França a Anglaterra, d'Anglaterra a Suïssa, de Suïssa a Alemanya... El veiem lluitar amb la seva salut migrada, sempre sociable, estudiós, irònic, sarcàstic. Veiem els seus amors, les seves rancúnies, les seves amistats. I sobretot — i aquesta és la seva glòria més alta — el veiem com ens el mostra la seva obra: sempre prompte a batallar per totes les causes justes i nobles, rebel·lant-se contra totes les arbitrariedades que flagellen la pobra humanitat.

L'aviació

En les distàncies terrestres, l'avió representa un guany sensible, tan sols quan aquestes distàncies són molt llargues. Llavors l'estalvi de temps compensa l'augment de perill i de despeses que l'avió comporta. Tanmatix, aquestes distàncies esdevenen tant més curtes, com més civilitzades i poblades siguin les zones que hom tracti de recórrer.

Quan desapareguin els defectes inherents a l'aviació — insuficient tonatge, suplement de risc en cas d'accident, cost elevadíssim de l'energia motriu — l'avió serà indubtablement el mitjà de transport més universalment emprat. Res no ens impideix d'imaginar que aquests defectes puguin desaparèixer un dia. Però mentrestant no oblidem que el progrés, seguint la seva marxa habitual, es farà segons l'orientació que hagi de donar un profit més gran i més immediat: la travessia en aquest cas — com ja vam dir — de les distàncies marítimes.

El privilegi absolut de l'avió és que no està subjecte a cap transbordament. Que passa directament, sense solució de continuïtat, de la terra al mar. I és sobre el mar, que l'avió pot donar un benefici real, perquè les distàncies a recórrer són immenses i, per naturalesa, estan mancades de civilització. Poden unir punts, en canvi, d'una gran densitat de població i riquesa.

L'instint dels pobles que secularment han viscut de cara al mar, els ha guiat en aquest sentit. Així els anglo-saxons. I ara que a Catalunya comencen d'establir-se algunes línies regulars de navegació aèria, fóra cosa de tenir present les conseqüències que aquests pobles han tret d'una sèrie ja llarga de provatures. Nosaltres en escriure aquestes ratlles, no podem de menys de pensar insistentment en les veïnes i lluminoses illes Balears, tan enyorades sempre.

El premi Crexells

El jurat encarregat d'adjudicar el premi Crexells ha decidit declarar-lo desèrt. Aquest fall ha produït una impressió desfavorable. Ha estat molt comentat; comentat amb agror, amb despit i àdhuc amb mofa, en les penyes literàries; amb cert eufemisme,

me, aquests comentaris han traspuat a la premsa. Tothom respecta la competència, la bona fe, l'honorabilitat dels senyors que formen el jurat; però tothom creu la seva decisió poc justa.

No podem judicar, és clar, de les obres inèdites. Acceptem que no n'hi hagués cap d'acceptable. Però entre les publicades, ¿no n'hi havia tampoc cap? ¿La "Vida interior d'un escriptor", de Puig i Ferrer, no era ni tan sols premiable? ¿No n'era el "Tàntal", de Miquel Llor? I, encara; els estatuts del premi Crexells no assenyalen pas que el premi hagi d'ésser donat a una novel·la precisament. Podria haver-lo obtingut un llibre literari qualsevol. I en aquest sentit, "Cartes de Lluny", de Josep Pla — i ho diem nosaltres que no som pas dels incondicionals d'aquest escriptor — ¿no els ha semblat tampoc premiable? I no és l'únic llibre premiable: ho hauria estat també les "Històries de la carn i de la sang", d'Escalans, el "Barcelona, cor de Catalunya", de Lluís Capdevila. Probablement, encara trobaríem algun altre llibre de bona prosa literària publicat durant l'any que es mereixi el premi.

El premi Crexells és prou important perquè serveixi d'estímul. Però no el constitueix pas una quantitat tan grossa perquè ningú es cregui que no es pot atorgar més que a una obra genial.

El jurat, molt honorat, molt competent, s'ha revelat amb un esperit de senyor Esteve.

Lirisme feixista

Dies passats, a la Cambra Italiana, el relator del Gran Consell feixista, s'expressava així: "I és per a nosaltres que Déu ha entrat a la història: Déu és amb nosaltres, no és possible que Déu no sigui amb nosaltres. Déu somriu en veure avançar intrèpidament la nova Itàlia de les camises negres..."

"Déu somriu..." — diu Paolo Orano, del Gran Consell feixista. Ens fem càrrec. I no és ell tot sol.

El Nadal dels pobres

El Nadal dels pobres és un Nadal trist, talment com si encara no hagués nascut Crist.

On serà — pregunten — la redempció?

Som esclaus encara. On és el Senyor? Ens han dit que en néixer, duia del cel blau per l'humà llinatge la divina pau, i la pau encara no l'hem vist enlloc; o bé el frèt ens gela o ens flagella el foc.

Ajeguts per terra, bruts i espellifats, som carn esquinçada per tots els pecats. Els ric-homs s'atipen dels menjars millors; si cauen engrunes, se les menja un gos. Llits de sedes fines, brodats i edredons; nosaltres, la fosca dura dels reconcs. Sens ni un jaç de palla ni un bocí de pa, ni una ma benigna per la nostra mà. I ens diuen que un dia Jesucrist vingué per a portar als homes la bondat i el bé.

El Nadal dels pobres és un Nadal trist, talment com si encara no hagués nascut Crist.



Campdevàrol

La dieta d'"El Martinet"

El metge ha manat una mesada de festa al periòdic local. Independent de l'assumpté i desitjós d'aclarir algun concepte, dec afirmar que això de la malaltia és un dir, puix el metge ha dictat el diagnòstic per referències, sens ni tan sols prendre el pols al portaveu local, demostrant amb aquest procedir el molt que l'aprecia; ço és: per evitar una recaiguda, que podria ésser funesta, l'ha posat a règim a la més petita observació de qui, més que estimar-lo, tem el contagi.

No tota la culpa és del galeno. Potser ha escoltat amb massa lleugeresa opinions gratuïtes dels qui s'indignen d'una manera alarmant per cosetes de transcendència mínima, fins al punt que aixecarien de nou un flamant Tribunal de la Inquisició.

"El Martinet" no pot ésser mai periòdic de combat; però, tampoc no ha d'ésser una de tantes publicacions — insípida, blanca i fada reclosa en un estament baix de sostre —; limitada en un cercle esquifit, esdevindria una publicació monòtona que hom s'hi acostuma sense sentir mai una inquietud. Abans que això, és preferible plegar el ram.

S'hi han publicat treballs incompresos i per aquest motiu criticats de faisó poc noble: En uns hi han volgut veure indignes fuetades, exposició de defectes — drapets al sol —, quan no eren res més que escrits literaris d'observació. D'altres, perquè eren un cordial comiat a la gestió d'uns, l'han blasmat els rivals o successors d'uns. En fi, és de temps sabut, i per això no ens commou, que totes les coses tenen els seus pro i contra. Per axiomàtiques que siguin les veritats — que pel fet d'ésser veritats, no requereixen l'axioma —, es posen prompte en entredit — pels hipòcrites, cal dir-ho? — segons qui les exposa sigui tal o qual. No és possible sustreure's de la crítica — la crítica plau a tothom si és justa, digna i noble —, però d'això a què se'n faci un ressò poc escaient i desmesurat, n'hi va un bon tros.

La idealitat pròpia, que se la conservi cadascú; cal desterrar, però, la intolerància i la intransigència.

L'enúig d'algu no ha de commoure; les amenaces s'han d'escoltar xiulant; els escarafalls són ridículs.

Sempre és més honorós morir valent, ans que supeditar-se a tarannàs de la Edat Mitjana.

Blanes

Homenatge a Ignasi Iglésies

El diumenge passat, tal com va anunciar-se, es celebrà, a la Casa del Poble, una vetllada d'homenatge a l'Ignasi Iglésies. Es posà en escena, pels aficionats de la mateixa entitat, "Els vells", i "La festa dels ocells", de l'immortal poeta.

Cal remarcar que fou una vetllada extraordinàriament bonica i eloqüent i potser una de les millors fins avui celebrades en aquesta xamosa vila.

Amb la representació de "Els vells", es demostrà, per part del nombrós públic, que els bons sentiments no s'han acabat; l'obra del nostre inoblidable dramaturg és i serà una de les més belles, on els cors es commouen i fa entrar a la raó, a més de quatre que no han sabut o no han volgut saber la significació de la vellesa.

Amb una de les tantes escenes emocionants, volgué saber quin paper hi reia la respectable concurrència, davant d'aquelles escenes que parlaven d'una veritable realitat; al costat meu seia un home vellet; més enllà, una dona velleta; els dos amb el cap baix i el mocador a les mans, eixugant-se les espurnes d'aigua que els saltaven dels seus ulls tots plorosos; què pensarien? No vulguem saber-ho. Tot d'un plegat, fou una curiositat com una altra, vaig girar-me i vegí, qui més, qui menys, vells i joves, com sofrien la mateixa emoció.

Llàstima que el local no tingués més cabuda, com més nombre d'espectadors, més persones experimentades; representeu-la una altra vegada, companys; representeu-la; no la deixeu a un recó; penseu que cada representació significa una lliçó, que per molts pot ésser profitosa.

La representació d'aquestes obres, encara que per aficionats, va obtenir un èxit esclatant, puix ho feren remarcadament bé.

També hi prengueren part els germans López, qui amb la guitarra i bandúrria, interpretaren el millor del seu repertori.

Felicitem els senyors organitzadors d'aquesta vetllada.

D. ESCARPENTER.

Obra nova-Acaba de sortir

VOLUM II DE LA COL·LECCIÓ D'OBRES SELECTES

Contracte Social

DE J. J. ROUSSEAU

Versió catalana i próleg de RAMON VINYES

Preu: 2'50 pessetes

Llibreria Espanyola - Rambla del Mig, 20

Granollers

Un oblit d'Humanitat

Amb un curt espai de temps, els sentiments que resten en el cor dels homes, han tingut ocasió de surar:

En mig de les desgràcies que cada dia hem de lamentar, n'hi ha tres que, per la seva magnitud tràgica, poden qualificar-se de cabdals.

Madrid, Melilla i Girona, han estat els escenaris macabres de la tragèdia.

Els granollerins han manifestat llurs sentiments humanitaris, organitzant festes a totes les societats, en pro dels sinistrats de Madrid i Melilla, les Gabarres de Girona; però, a part l'Alhambra i una petita subscripció, han restat oblidades.

Es veu que les flames que abrandaren tota una comarca, devastant masies, conreus i boscos, deixant sense llar i sense pa dotzenes de famílies que viuen en la més espantosa de les misèries, no enterneix. L'ànima generosa d'un poble que a tothora ha demostrat llur germanor envers els que sofreixen, no s'ha commogut del dolor, de la misèria dels conreadors d'aquelles terres cremades del Montnegre.

Es que potser no són igualment desgraciats que els de Madrid i Melilla? no són també uns germans nostres que sofreixen? O és, potser, que per als granollerins existeixen uns sentiments d'humanitat a mida de prejudicis, que molt bé podrien haver motivat, aquest lamentable oblit.

D. COLOMER I OLIVERAS



—T'has descuidat del meu regalet.

—¿...?

—Un parell de pàpiros de mil!



Els que ens endolcen la vida.



L'Ajuntament segueix treballant de ferm. No para, no descansa un moment...

Que diu, vostè? Que què fa? Canviar els noms dels carrers. Li sembla poc, aquesta feina?

També es segueix amb la noble tasca de destruir les barraques. Ja està bé que es destruïxin les barraques innumerables que infesten Barcelona.

Però, abans fóra convenient fer cases barates!

Per a l'Eixample ha votat el nostre benemèrit ajuntament 135.720 pessetes.

Què hi vol fer? Plantar-hi arbres.

Llavors l'Eixample farà molt bonic: semblarà un bosc — amb tantes pessetes... volem dir amb tants arbres —, i podrem anar-hi a fer costellades.

Un automòbil propietat dels PP. del Sagrat Cor de Maria atropellà, l'altre dia, una velleta de seixanta anys.

A Badalona s'ha creat un "Club Taurino". Veritablement, a Badalona hi feia molta falta un "Club Taurino". Més que Ateneus i Biblioteques públiques.

A Madrid, a la Casa de la Moneda, començà el passat dilluns, a formar-se la cua de la Rifa de Nadal. Els primers "cuistes" foren una dona de cinquanta anys, una altra de seixanta cinc, una altra de seixanta, un noi de vint-i-tres i un altre de quinze.

Tota aquesta gent ha dormit al carrer, exposada a morir de fred.

Quin espectacle!

Hoover, el nou president dels Estats Units, té grans èxits en els seus viatges.

Per tot arreu el reben amb xiulets i visques a Nicaragua i al general Sandino.

Un savi suec diu que prepara una nova exploració al Pol.

Que no hi vagi pas amb italians, que porten la negra...

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 8, Ciutat